

forslagets første Behandling i Fjor, og jeg tillader mig nu at gentage Efterlysningen.

Christian Rasmussen: Jeg skal ikke — og saa meget mindre, som mit Helbred ikke tillader det — falde for Fristelsen til at komme ind paa adskillige Spørgsmaal, der er rejste her under denne Behandling, skønt jeg maaske kunde have nogen Lyst til at tale en Smule derom. Jeg skal saaledes ikke falde for Fristelsen til at tale om vore Statsbaneforhold, men kun gøre den korte Bemærkning, at jeg i mangt og meget kan give det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) Ret i de Betragtninger, han fremsatte. Med Hensyn til Fiskeriloven vil jeg sige, at jeg slet ikke tør komme ind paa den, i alt Fald ikke i dette Øjeblik, efter det overordentlig interessante videnskabelige Fordrag, som min Partifælle for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) holdt forgangen Dag. Jeg tør ikke indlade mig paa at drøfte Problemer af den Art under de nuværende Forhold, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa og spredte Bemærkninger.

Jeg vil begynde med at takke et Par af de Herrer Ministre for Bevillinger, som er optagne paa Finansloven, og som interesserer mig i ret høj Grad. Jeg vil takke den højtærede Indenrigsminister, fordi han har optaget et Beløb paa 30,000 Kr. til Færdiggørelse af Opdragelsesanstalten „Godhavn“ oppe ved Tisvilde. Vi har arbejdet paa denne Anstalt i en Del Aar, og vi, der bestyrer den, har maattet slaa af paa vore Fordringer hist og her. Med den Bevilling, der nu er optaget paa Finansloven i Aar, føler jeg mig overbevist om, at vi til Gavn for Samfundet og til Gavn for de unge Mennesker, der skal anbringes paa Anstalten, kan faa gennemført en Ordning, der vil gøre denne Anstalt til en Mønsteranstalt i sin Art. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han har set saa velvilligt paa denne Sag, som Tilfældet har været.

Jeg vil ligeledes takke den højtærede Minister for offentlige Arbejder for en lille Bevilling til Forbedring af Forholdene ved Espergærde Baadehavn. Det er et lille Spørgsmaal, vi har talt om et Par Aars Tid. Nu har vi Bevillingen paa Finansloven, og dermed anser jeg det for givet, at den bliver gennemført, og Fiskerne deroppe vil sikkert være overordentlig glade derfor.

Jeg skal dernæst tillade mig at gøre et Par Bemærkninger af en noget anden Art, dels vedrørende en stor Statsinstitu-

tion og dels vedrørende en selvejende Institution her inde i København, som nyder og i mangfoldige Aar har nydt en aarlig overordentlig stor Støtte af Staten. Jeg maa begynde med at sige, at det bliver ikke Lovtaler, jeg vil holde over nogen af disse Institutioner. Jeg skal dog heller ikke her komme ind paa Enkeltheder — det tillader mit Helbred mig, som sagt, ikke —, hvor megen Anledning der end kunde være til det. Men maaske dog nogle Bemærkninger fra min Side kan bevirke, at Forholdet bliver undersøgt nærmere, og saa skal jeg være tilfreds. Den Statsinstitution, jeg sigter til, er Rigshospitalet, der, saa vidt jeg erindrer, har kostet Staten 11—12 Mill. Kr. at opføre, og hvis Drift, om jeg husker rigtigt, efter hvad der findes paa Finanslovforslaget, aarlig koster en hel Del over 1 Mill. Kr. Man burde vel gaa ud fra, at en saadan Institution maatte være noget enestaaende i sin Slags, et Sted, hvor Patienter med den største Tryghed kunde indlægge sig. Men jeg maa sige, at i alt Fald jeg i saa Henseende er blevet skuffet. Jeg havde Lejlighed til at lære Forholdene dér at kende, da jeg kom til at ligge der som Patient i nogle Maaneder sidste Vinter. I alt Fald var Forholdene paa den Afdeling, hvor jeg laa, ikke tilfredsstillende. Det kan jo være, at de var bedre paa de andre Afdelinger, derom ved jeg dog intet. Men mindst et Hundrede Mennesker har henvendt sig til mig, efter at jeg var kommet ud, og af dem var der ikke en eneste, der var tilfreds med sit Ophold paa dette Hospital. Men det kan jeg maaske tale noget nærmere med Ministeren om, der er forskellige Ting derude, som ikke er heldige. For øvrigt har der været nedsat en Kommission til Undersøgelse af Forholdene, og om jeg husker ret, var Professor Høffding Formand for den. Jeg ved ikke, om denne Kommission er kommet til noget Resultat, eller til hvilket Resultat den er kommet, om den overhovedet har faaet Lov til i betydende Grad at se paa Forholdene. Jeg er ikke vis paa, at den har faaet Lov dertil, men det kan jo være; det kan vi maaske senere faa oplyst.

Overlægeinstitutionen paa Rigshospitalet er efter min Mening uheldig, Sygeplejerskeinstitutionen er forkert. Der er en Klasse Mennesker derude, som kaldes Plejemødre. Hvad i Gudernes Navn de er der til, begriber jeg ikke, dem kunde man uden Skade afskedige. Jeg kan forstaa Stillingen som Plejemoder paa de køben-